

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

1. října 2009*

Ve věci C-370/07,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 230 ES, podaná dne 2. srpna 2007,

Komise Evropských společenství, zastoupená G. Valero Jordanou a C. Zadrou, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Jacquém, F. Florindo Gijónem a K. Michoel, jako zmocněnci,

žalované,

* Jednací jazyk: angličtina.

podporované

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, zastoupeným E. Jenkinson a I. Rao, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s D. Wyattem, QC,

vedlejším účastníkem,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, L. Bay Larsen (zpravodaj) a C. Toader, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. března 2009,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. dubna 2009,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá zrušení rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 24. května 2007 o postoji, který se má jménem Evropského společenství zaujmout, pokud jde o některé návrhy předložené na čtrnáctém zasedání Konference smluvních stran Úmluvy o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) organizovaném v Haagu (Nizozemsko) ve dnech 3. až 15. června 2007 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Právní rámec

- 2 Článek 253 ES stanoví:

„Nařízení, směrnice a rozhodnutí přijímané společně Evropským parlamentem a Radou, jakož i takové akty Rady nebo Komise musí obsahovat odůvodnění a odkazovat na návrhy nebo stanoviska, které musí být podle této smlouvy předloženy.“

3 Podle čl. 300 odst. 2 ES, ve znění Niceské smlouvy:

„S výhradou působnosti svěřené v této oblasti Komisi rozhoduje Rada na návrh Komise kvalifikovanou většinou o podpisu, který může být doplněn rozhodnutím o prozatímním uplatňování před vstupem v platnost, jakož i o uzavírání dohod. Rada rozhoduje jednomyslně, dotýká-li se dohoda oblasti, v níž je pro přijetí vnitřních předpisů požadována jednomyslnost, a v případě dohod uvedených v článku 310.

Odchylně od odstavce 3 se použije stejný postup i pro rozhodování o pozastavení uplatňování dohody nebo pro účely vypracování postojů, které jsou zaujímány jménem Společenství v orgánu vytvořeném dohodou, pokud je tento orgán zmocněn přijímat rozhodnutí s právními účinky, s výjimkou rozhodnutí doplňujících nebo pozměňujících institucionální rámec dané dohody.

Evropský parlament je okamžitě a úplně informován o veškerých rozhodnutích přijatých podle tohoto odstavce, která se týkají prozatímního uplatňování nebo pozastavení platnosti dohod nebo vypracování postoje Společenství v orgánu vytvořeném dohodou.“

Skutečnosti předcházející sporu

4 Úmluva o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin, podepsaná dne 3. března 1973 ve Washingtonu (dále jen „CITES“), vstoupila v platnost dne 1. července 1975. Jejím cílem je chránit volně žijící živočichy a planě rostoucí rostliny především omezením nebo právní úpravou obchodu s nimi.

- 5 Společenství není smluvní stranou CITES. Na Konferenci smluvních stran má postavení pozorovatele. Od roku 1982 však samostatně vydává opatření, kterými provádí povinnosti členských států v rámci Společenství vyplývající z CITES.

- 6 Nejnovějším nástrojem přijatým za účelem samostatného provedení CITES je nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. prosince 1996 o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi (Úř. věst. L 61, s. 1; Zvl. vyd. 15/03, s. 136). Toto nařízení bylo přijato na základě čl. 130s odst. 1 Smlouvy o ES (nyní po změně čl. 175 odst. 1 ES).

- 7 Dne 4. dubna 2007 předložila Komise Radě návrh za účelem přijetí napadeného rozhodnutí, přičemž tento návrh odkazoval, co se týče právního základu tohoto rozhodnutí, jednak na čl. 175 odst. 1 ES a článek 133 ES, a jednak na čl. 300 odst. 2 druhý pododstavec ES.

- 8 Dne 24. května 2007 přijala Rada napadené rozhodnutí, které neuvádí právní základ, na němž je založeno.

- 9 Dopisem ze dne 14. června 2007 Rada předala uvedené rozhodnutí Parlamentu.

10 Napadené rozhodnutí zní takto:

„Článek 1

Postoj Společenství, pokud jde o oblasti spadající do pravomoci Společenství, který členské státy jednající společně v zájmu Společenství vyjádří na čtrnáctém zasedání Konference smluvních stran CITES, je v souladu s přílohami tohoto rozhodnutí.

Článek 2

Pokud by na postoj uvedený v článku 1 mohly mít dopad nové vědecké nebo technické informace předložené po přijetí tohoto rozhodnutí a před nebo během čtrnáctého zasedání Konference smluvních stran, nebo budou-li na tomto zasedání předloženy nové návrhy, k nimž Společenství ještě nezaujalo postoj, vypracuje se předtím, než o těchto návrzích hlasuje Konference smluvních stran, prostřednictvím koordinace na místě postoj Společenství, pokud jde o oblasti spadající do pravomoci Společenství.“

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení

11 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadené rozhodnutí a

- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

12 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu,

- podpůrně a v rozsahu, v němž by Soudní dvůr zrušil napadené rozhodnutí, rozhodl, že účinky tohoto posledně uvedeného rozhodnutí jsou konečné, a

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

13 Usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 20. listopadu 2007 bylo povoleno vedlejší účastenství Spojeného království Velké Británie a Severního Irska na podporu návrhových žádání Rady.

K žalobě*K přípustnosti*

- 14 Rada v rámci úvodního vyjádření procesní povahy tvrdí, že žaloba je bezpředmětná z důvodu, že napadené rozhodnutí již vyvolalo všechny své právní účinky, jelikož v něm obsažený postoj Společenství byl vyjádřen na Konferenci smluvních stran organizované v Haagu ve dnech 3. až 15. června 2007.
- 15 Komise, jež upřesňuje, že podání projednávané žaloby směřuje k tomu, aby Soudní dvůr vydal rozsudek, který umožní zabránit tomu, aby v budoucnosti Rada přijímala rozhodnutí bez uvedení jejich právního základu v rámci Konference smluvních stran CITES, tvrdí, že žaloba je přípustná.
- 16 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise nemusí prokazovat právní zájem na podání žaloby na neplatnost proti takovým rozhodnutím (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 26. března 1987, Komise v. Rada, 45/86, Recueil, s. 1493, bod 3).
- 17 Mimoto je třeba poukázat na to, že Soudní dvůr již rozhodl o přípustnosti žaloby směřující ke zrušení aktu, který již byl proveden nebo který již nebyl použitelný v okamžiku podání žaloby (viz rozsudky ze dne 24. června 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK v. Komise, 53/85, Recueil, s. 1965, bod 21, a ze dne 26. dubna 1988, Apesco v. Komise, 207/86, Recueil, s. 2151, bod 16).
- 18 V důsledku toho je žaloba přípustná.

K věci samé

Argumentace účastníků řízení

- 19 Komise na podporu své žaloby uplatňuje jediný žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v článku 253 ES v rozsahu, v němž napadené rozhodnutí neuvádí právní základ, na němž je založeno.
- 20 Komise tvrdí, že navrhla, aby se za hmotněprávní základ napadeného rozhodnutí vzala spojená ustanovení článků 133 ES a 175 ES, jelikož v rámci CITES mají právní úprava obchodu s ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin a jejich ochrana stejnou důležitost. Neuvedením tohoto dvojího právního základu nebyla určena pravomoc dotyčných orgánů Společenství a členských států, a tudíž jejich úloha v rámci Konference smluvních stran CITES. Okolnost, že je nařízení č. 338/97 založeno výlučně na článku 175 ES, a nikoliv na spojených ustanoveních článků 133 ES a 175 ES, není relevantní, jelikož právní základ aktu se musí určit v závislosti na jeho cíli a jeho vlastním obsahu, a nikoliv s ohledem na právní základ stanovený pro přijetí jiných podobných aktů Společenství.
- 21 Co se týče procesněprávního základu Komise tvrdí, že pouze rozhodnutí Rady založené na čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES může představovat právní nástroj vhodný k definování postojů Společenství, pokud musí být přijato rozhodnutí Konference smluvních stran CITES, které má právní účinky a pokud může být v důsledku tohoto přijetí dotčeno *acquis* Společenství. Neuvedení tohoto základu způsobilo velkou nejistotu, co se týče postupu, kterým se skutečně Rada řídila, a dotklo se výsad Parlamentu.

- 22 Komise, odkazujíc na výše citovaný rozsudek Komise v. Rada, rovněž poukazuje na to, že právní základ napadeného rozhodnutí nelze odvodit z žádných jiných skutečností obsažených v posledně uvedeném rozhodnutí. Rada se ostatně v napadeném rozhodnutí vyhnula jakémukoli odkazu na Smlouvu.
- 23 Komise zpochybňuje argument Rady vycházející z toho, že napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu článku 249 ES. V tomto ohledu tvrdí, že rozdíl mezi oběma druhy rozhodnutí učiněný Radou na základě použití dvou různých výrazů v německém znění Smlouvy („Entscheidung“ a „Beschluss“), které se vyskytuje pouze ve dvou dalších jazykových zněních Smlouvy, a sice nizozemském („beschikking“ a „besluit“) a slovinském znění („odločba“ a „sklep“), nemá opodstatnění ve Smlouvě. Smlouva totiž nečiní rozdíl mezi rozhodnutími uvedenými v článku 253 ES a ostatními rozhodnutími. Komise zdůrazňuje, že akty uvedené v čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES jsou označeny výrazy „rozhodnutí“ a že zejména anglické a francouzské znění Smlouvy, posuzovaná ve svém kontextu, jsou v souladu s touto terminologií.
- 24 Neuvedení právního základu napadeného rozhodnutí nemůže být podle Komise odůvodněno skutečností, že toto rozhodnutí je určeno pouze stranám, které se podílely na jeho přijetí, neboť je nezbytné chránit výsady orgánů a nenarušovat soudní přezkum vykonávaný Soudním dvorem.
- 25 Komise v projednávaném případě zpochybňuje relevanci odkazu na rozsudek ze dne 31. března 1971, Komise v. Rada, zvaný „AETR“ (22/70, Recueil s. 263), který se týkal některých „jednání vedených Radou“, jelikož v projednávané věci je napadáno rozhodnutí Rady přijaté na základě čl. 300 odst. 2 druhého pododstavce ES a výslovně uvedené v článku 253 ES. Komise upřesňuje, že naproti tomu ve věci, v níž byl vydán výše citovaný rozsudek AETR, byl napadán akt přijatý s ohledem na velice zvláštní okolnosti případu, jenž byl považován Soudním dvorem za platný pouze za těchto okolností a k němuž dala Komise svůj souhlas.

- 26 Komise tvrdí, že neuvedení právního základu napadeného rozhodnutí není čistě formální vadou, jelikož podle Soudního dvora má volba náležitého právního základu ústavní význam (posudek 2/00, ze dne 6. prosince 2001, Recueil s. I-9713, bod 5), takže tento nedostatek představuje nesplnění povinnosti porušující ústavní rovnováhu stanovenou Smlouvou mezi orgány a mezi Společenstvím a členskými státy. Mimoto Rada záměrně odstranila uvedení dotčeného právního základu, čímž naznačila, že nesouhlasí s nutností citovat ho výslovně.
- 27 Krom toho postup stanovený v čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES nebyl dodržen, jelikož napadené rozhodnutí bylo předáno Parlamentu až tři týdny po jeho přijetí, tedy 14. června 2007, takže toto pozdní předání narušilo výsady Parlamentu.
- 28 Konečně Komise zpochybňuje relevanci doplňujících vyjádření Rady týkajících se praxe vypracovávání postojů Společenství a připomíná, že podle judikatury pouhá praxe Rady nemůže způsobit změnu pravidel Smlouvy (rozsudek ze dne 23. února 1988, Spojené království v. Rada, 68/86, Recueil, s. 855, bod 24).
- 29 Hlavním argumentem Rady je tvrzení, že v projednávaném případě nebyla povinna citovat právní základ napadeného rozhodnutí, jelikož posledně uvedené rozhodnutí je rozhodnutím *sui generis*, označeným v německém jazyce výrazem „Beschluss“, přijatým Radou v rámci vnějších vztahů Společenství v souladu s čl. 300 odst. 2 druhým pododstavcem ES. Toto rozhodnutí je třeba odlišovat od rozhodnutí označeného německým výrazem „Entscheidung“ uvedeného v člancích 249 ES a 253 ES.
- 30 Rada uvádí, že jelikož má napadené rozhodnutí dopad pouze na vztahy mezi Společenstvím a členskými státy, jakož i na vztahy mezi orgány, a tudíž nemá žádný účinek na zákonná práva a povinnosti třetích osob, jako jsou fyzické osoby nebo společnosti, postrádá povinnost uvést odůvodnění *ratio legis*, neboť uvedené

rozhodnutí je určeno pouze stranám, které se podílely na jeho přijetí. Podobně tomu, jak Soudní dvůr rozhodl ve výše citovaném rozsudku AETR, který se týkal „jednání vedeného Radou“ za účelem uzavření mezinárodní dohody, je napadené rozhodnutí „Beschluss“ a jako takové není uvedeno v taxativním výčtu aktů podléhajících povinnosti uvést odůvodnění.

- 31 Podpurným argumentem Rady je tvrzení, s odkazem na rozsudek ze dne 14. prosince 2004, *Swedish Match* (C-210/03, Recueil s. I-11893, bod 44), že to, že v určitém aktu není uveden odkaz na právní základ tohoto aktu, představuje pouze ryze formální vadu. Neuvedení tohoto odkazu v napadeném rozhodnutí totiž nemá žádný dopad na postup použitelný pro přijetí tohoto rozhodnutí, neboť v projednávaném případě byl postup stanovený v čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES dodržen. Rada v tomto ohledu upřesňuje, že toto ustanovení vyžaduje pouze předání dotyčného rozhodnutí Parlamentu k informaci, avšak nestanoví žádnou lhůtu a nikterak neukládá povinnost Radě předložit toto rozhodnutí k parlamentní kontrole.
- 32 Co se týče dvojího hmotněprávního základu navrhovaného Komisí, Rada poukazuje na to, že jelikož nařízení č. 338/97 bylo přijato pouze na základě článku 130s Smlouvy, nebylo možné v Radě dosáhnout kvalifikované většiny umožňující přijmout takto navrhovaný právní základ.
- 33 Podle Rady bylo třeba přijmout postoj Společenství v souladu s postupy stanovenými Smlouvou před zahájením čtrnáctého zasedání Konference smluvních stran CITES. Neuvedení právního základu napadeného rozhodnutí nemělo žádný dopad na postup vedoucí k přijetí tohoto rozhodnutí, na závaznou povahu tohoto rozhodnutí, na samotná jednání, která proběhla na uvedené konferenci, ani na úlohu zastávanou Komisí a členskými státy v těchto jednáních. Rada upřesňuje, že úloha Komise v těchto jednáních byla určena – a omezena – skutečností, že Společenství není smluvní stranou CITES, a nikoliv neuvedením právního základu napadeného rozhodnutí.

- 34 Rada zdůrazňuje, že neuvedení právního základu v napadeném rozhodnutí nemělo dopad ani na přijetí odpovídajícího interního aktu Společenství, jelikož článek 19 nařízení č. 338/97 stanoví, že přijetí zejména změn příloh tohoto nařízení v důsledku rozhodnutí Konference smluvních stran a rozhodnutí Stálého výboru CITES podléhá postupu projednávání ve výborech.
- 35 Rada dále uvádí, že praxe v oblasti vypracovávání postojů Společenství je dosti rozmanitá a tato rozmanitost nadále přetrvává i po vstupu Niceské smlouvy v platnost. Existují jednak rozhodnutí Rady, která uvádějí buď výlučně hmotněprávní základ, nebo výlučně čl. 300 odst. 2 druhý pododstavec ES. Kromě toho není neobvyklé, že postoje Společenství jsou vypracovány tak, že Rada přímo schválí text, k němuž má být přijat postoj, aniž by toto schválení bylo doprovázeno rozhodnutím *sui generis*. V posledně uvedených případech Rada vždy rozhodovala na návrh Komise, přičemž vzala v úvahu formu, kterou Komise navrhovala.
- 36 Spojené království podporuje v plném rozsahu argumentaci Rady a dodává, že čl. 300 odst. 2 druhý pododstavec ES neobsahuje žádné ustanovení, jehož účinkem je nahrazení aktů *sui generis* v dotčené oblasti rozhodnutími uvedenými v článku 249 ES. Mimoto skutečnost, že se Komise podílela na postupu, který vedl k přijetí napadeného rozhodnutí, a účastnila se jednání týkajících se CITES, skýtala posledně uvedenému orgánu všechny právní záruky, které má článek 253 ES za cíl zajistit ve vztahu k třetím osobám. Akty *sui generis* přinášejí Společenství pružnost nezbytnou k účinné účasti v orgánech vytvořených mezinárodními dohodami a bylo by v rozporu se zájmy Společenství uložit Radě povinnost, aby upřesnila právní základ každého rozhodnutí takového druhu, jako je rozhodnutí, jež je dotčeno v projednávaném případě. Spojené království upřesňuje, že skutečnost, že Rada nepodléhá v souladu s článkem 253 ES striktní povinnosti uvést právní základ aktu *sui generis* neznamená, že od toho musí upustit.

Závěry Soudního dvora

- 37 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury povinnost uvést odůvodnění vyjádřená v článku 253 ES vyžaduje, aby všechny dotyčné akty obsahovaly vylíčení důvodů, které daný orgán přiměly k jejich vydání tak, aby Soudní dvůr mohl vykonávat svůj přezkum a aby jak členské státy, tak i dotčené třetí osoby znaly podmínky, za kterých orgány Společenství použily Smlouvu (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 17. května 1994, Francie v. Komise, C-41/93, Recueil, s. I-1829, bod 34).
- 38 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že povinnost uvést právní základ aktu je součástí povinnosti uvést odůvodnění (viz zejména výše citovaný rozsudek Komise v. Rada, bod 9, a ze dne 20. září 1988, Španělsko v. Rada, 203/86, Recueil, s. 4563, body 36 až 38).
- 39 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že právní jistota vyžaduje, aby závazná povaha jakéhokoliv aktu, který směřuje k založení právních účinků, byla odvozena z některého ustanovení práva Společenství, které stanoví právní formu aktu a které v něm musí být výslovně uvedeno jako právní základ (rozsudek ze dne 16. června 1993, Francie v. Komise, C-325/91, Recueil, s. I-3283, bod 26).
- 40 Právě ve světle těchto úvah je třeba stanovit, zda napadené rozhodnutí mohlo být platně přijato, aniž by byl uveden jeho právní základ. Za tímto účelem je třeba zkoumat, zda toto rozhodnutí podléhá povinnosti odůvodnění, a zda v důsledku toho musí uvádět právní základ.
- 41 Účastníci řízení na podporu svých tvrzení uplatňují především argumenty terminologické povahy, když se opírají o různá jazyková znění čl. 300 odst. 2 ES. Komise tvrdí, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu článku 249 ES označeným v německém jazyce výrazem „Entscheidung“, a že v důsledku toho musí být odůvodněno. Naproti

tomu Rada, podporovaná Spojeným královstvím, se domnívá, že se jedná o rozhodnutí *sui generis* označené v německém jazyce výrazem „Beschluss“, jehož se článek 253 ES netýká.

42 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že kvalifikace napadeného rozhodnutí jako rozhodnutí ve smyslu článku 249 ES nebo jako rozhodnutí *sui generis* není v projednávaném případě směrodatná pro účely rozhodnutí, zda musí podléhat povinnosti odůvodnění. Tato povinnost, jež je odůvodněna zejména soudním přezkumem, který musí být Soudní dvůr s to vykonávat, se totiž musí použít na všechny akty, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost. Podle ustálené judikatury jsou za napadnutelné akty ve smyslu článku 230 ES považována všechna opatření přijímaná orgány v jakékoliv formě, jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky (viz zejména výše citovaný rozsudek AETR, bod 42; ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9, a ze dne 17. července 2008, Athinaiki Techniki v. Komise, C-521/06 P, Sb. rozh. s. I-5829, bod 42). Z toho plyne, že v zásadě jakýkoliv akt vyvolávající právní účinky podléhá povinnosti odůvodnění.

43 V projednávaném případě napadené rozhodnutí podle svého článku 1 stanoví postoj Společenství, co se týče oblastí spadajících do jeho pravomoci, který členské státy jednající společně v zájmu Společenství vyjádří na čtrnáctém zasedání Konference smluvních stran CITES.

44 Napadené rozhodnutí je tedy aktem, který vyvolává závazné právní účinky v rozsahu, v němž stanoví postoj Společenství v rámci uvedeného čtrnáctého zasedání, a který má závaznou povahu jednak pro Radu a Komisi, a jednak pro členské státy v rozsahu, v němž jim ukládá zastávat uvedený postoj.

45 Z toho plyne, že napadené rozhodnutí musí být odůvodněno, a musí v důsledku toho uvádět právní základ, na němž je založeno, zejména aby Soudní dvůr mohl vykonávat svůj soudní přezkum.

46 Uvedení právního základu je nezbytné rovněž s ohledem na zásadu svěřených pravomocí zakotvenou v čl. 5 prvním pododstavci ES, podle kterého Společenství jedná v mezích pravomocí svěřených mu Smlouvou a cílů v ní stanovených, což platí jak pro vnitřní, tak pro mezinárodní akty Společenství (viz posudek 2/94, ze dne 28. března 1996, Recueil, s. I-1759, bod 24).

47 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že Soudní dvůr již rozhodl, že volba náležitého právního základu má ústavní význam, neboť vzhledem k tomu, že má Společenství pouze svěřenou pravomoc, musí napadené rozhodnutí navázat na ustanovení Smlouvy, které Společenství opravňuje takový akt schválit (viz v tomto smyslu výše citovaný posudek 2/00, bod 5).

48 Uvedení právního základu má rovněž zvláštní význam za účelem zachování výsad orgánů Společenství, kterých se týká postup přijetí aktu. V projednávané věci tak může mít toto uvedení dopad na pravomoci Parlamentu vzhledem k tomu, že články 133 ES, 175 ES a čl. 300 odst. 2 ES mu nepřiznávají stejný stupeň účasti na přijetí aktu. Stejně tak je uvedení právního základu nezbytné pro určení způsobu hlasování v Radě. V tomto ohledu přitom čl. 300 odst. 2 první pododstavec ES stanoví, že Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou, ledaže se dohoda týká oblasti, v níž je pro přijetí vnitřních předpisů požadována jednomyslnost, nebo jde o dohodu uvedenou v článku 310 ES.

49 Krom toho uvedení právního základu určuje rozdělení pravomocí mezi Společenstvím a členskými státy. V projednávaném případě totiž použití samotného článku 175 ES nebo článku 133 ES nemá stejný dopad na rozdělení pravomocí mezi Společenstvím a členskými státy jako případné použití těchto dvou ustanovení ve vzájemném spojení, jelikož článek 133 ES svěřuje Společenství výlučnou pravomoc, zatímco článek 175 ES stanoví rozdělení pravomoci mezi Společenstvím a členské státy. Neuvedení právního

základu tudíž může vést k nejasnostem, pokud jde o povahu pravomoci Společenství a může Společenství oslabit při obhajování jeho postoje na mezinárodních jednáních.

50 Zjištění, že napadené rozhodnutí mělo uvádět právní základ, na němž je založeno, nemůže být zpochybněno argumenty dovolávanými Radou a Spojeným královstvím.

51 Co se zaprvé týče argumentu Rady vycházejícího z výše citovaného rozsudku AETR, je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí dotčené v tomto rozsudku nebyly přijaty ve srovnatelných situacích. Posledně uvedené rozhodnutí se totiž týkalo vhodných způsobů spolupráce za účelem zajistit nejúčinnějším možným způsobem obranu zájmů Společenství při sjednávání a uzavírání evropské Úmluvy o práci posádek vozidel v mezinárodní silniční dopravě v době, kdy provedení nového rozdělení pravomocí ve Společenství mohlo ohrozit zdárný výsledek jednání. Jednalo se tedy o akt přijatý za okolností vlastních věci, v níž byl vydán výše citovaný rozsudek AETR. Nic takového se v projednávaném případě neobjevuje, jelikož Rada přijala rozhodnutí v souladu s čl. 300 odst. 2 druhým pododstavcem ES.

52 Co se zadruhé týče argumentu Spojeného království, že nadměrný formalismus závažně brání účinné účasti Společenství v orgánech vytvořených mezinárodními dohodami, je třeba jednak poznamenat, že ačkoliv může mít potřeba možnosti pružného jednání v rámci mezinárodních jednání určitou důležitost, nic to nemění na tom, že Společenství má pouze svěřené pravomoci a může jednat jen v jejich mezích. Kromě toho podle ustálené judikatury musí být požadavek odůvodnění posuzován v závislosti na povaze dotčeného aktu a jeho kontextu (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 22. prosince 2008, Régie Networks, C-333/07, Sb. rozh. s. I-10807, bod 63 a výše citovaná judikatura). V důsledku toho sice odůvodnění tohoto aktu, více či méně podrobně v závislosti na daném případě, může odpovídat případným obtížím vzniklým na mezinárodních jednáních, avšak uvedení právního základu tohoto aktu nemůže představovat nadměrný požadavek na odůvodnění. Uvedení právního základu tudíž musí být v zásadě považováno za minimální údaj umožňující vyhovět požadavku

odůvodnění vzhledem k tomu, že Společenství musí přijatý akt navázat na ustanovení Smlouvy, které ho k přijetí aktu opravňuje.

- 53 Zatřetí ani argument vycházející z časové tísně dovolávaný rovněž Spojeným královstvím nemůže být přijat. Jelikož má Společenství pouze svěřené pravomoci, článek Smlouvy, který mu svěřuje jeho příslušnou pravomoc musí být určen před tím, než Společenství jedná. Mimoto, aby byla splněna povinnost odůvodnění, nemůže být dostatečné – na rozdíl od toho, co tvrdí Rada – ani to, že by byl právní základ uveden v pozdějším okamžiku v aktu provádějícím na úrovni Společenství změny Úmluvy CÍTES, jelikož odůvodnění aktu musí být obsaženo v tomto aktu (viz rozsudku ze dne 16. listopadu 2000, *Sarrió v. Komise*, C-291/98 P, Recueil, s. I-9991, body 73 a 75, a ze dne 21. ledna 2003, *Komise v. Parlament a Rada*, C-378/00, Recueil, s. I-937, bod 66).
- 54 Konečně argument dovolávaný Radou, podle kterého srovnatelná rozhodnutí v minulosti rovněž neuváděla právní základ, na kterém byla založena, rovněž nelze přijmout. V tomto ohledu totiž stačí uvést, že pouhá praxe Rady se nemůže odchýlit od pravidel Smlouvy, a v důsledku toho nemůže vytvořit precedens zavazující orgány Společenství, pokud jde o správný právní základ (výše citovaný rozsudek *Spojené království v. Rada*, bod 24, a ze dne 26. března 1996, *Parlament v. Rada*, C-271/94, Recueil, s. I-1689, bod 24).
- 55 Z výše uvedených úvah vyplývá, že napadené rozhodnutí mělo přinejmenším uvádět právní základ, na kterém je založeno, aby byla splněna povinnost odůvodnění.
- 56 Je nicméně třeba připomenout, že neuvedení odkazu na konkrétní ustanovení Smlouvy nemůže představovat podstatnou vadu, pokud může být právní základ aktu určen na základě jiných prvků tohoto aktu. Výslovný odkaz je však nezbytný, pokud jsou v případě neexistence takového výslovného odkazu zúčastněné osoby a Soudní dvůr ponechány v nejistotě, co se týče přesného právního základu (viz výše citovaný rozsudek *Komise v. Rada*, bod 9).

57 V projednávaném případě nemůže být právní základ určen na základě žádného prvku napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí se totiž omezuje na odkaz na návrh rozhodnutí Rady předložený Komisí Radě. Bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že CITES je ve Společenství prováděna nařízením č. 338/97. Co se týče bodů 2 až 4 tohoto odůvodnění, omezují se na uvedení, že některá usnesení Konference smluvních stran CITES mohou mít dopad na právní předpisy Společenství, že Společenství zatím není smluvní stranou CITES a že v případech, kdy byla stanovena pravidla Společenství pro dosažení cílů Smlouvy, členské státy nemohou mimo rámec orgánů Společenství přijímat závazky, které by mohly mít dopad na tato pravidla nebo měnit rozsah jejich působnosti.

58 Mimoto ze spisů účastníků řízení předložených Soudnímu dvoru vyplývá, že volba příslušného právního základu byla předmětem sporů v Radě. Stejně tak Komise v tomto ohledu uvedla, aniž by jí bylo v tomto bodě oponováno, že některé členské státy podaly námitky ohledně dvojího hmotněprávního základu navrhovaného Komisí, přičemž několik z nich dávalo přednost přijetí pouze na základě článku 175 ES, zatímco jiné členské státy projevily svůj nesouhlas s navrhovaným procesněprávním základem spočívajícím v čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES.

59 Krom toho Rada uvádí, že když přijímala napadené rozhodnutí, jednala v souladu s postupem uvedeným v čl. 300 odst. 2 druhém pododstavci ES, avšak domnívala se, že není nezbytné uvést procesněprávní základ. Upřesňuje, že nebylo možné dosáhnout dohody ohledně dvojího hmotněprávního základu navrhovaného Komisí.

60 Z toho plyne, že právní základ napadeného rozhodnutí nelze z posledně uvedeného rozhodnutí jasně odvodit a že neuvedení právního základu lze vysvětlit existencí neshody v Radě, přinejmenším co se týče hmotněprávního základu.

- 61 Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada a Spojené království, nemůže být za těchto podmínek neuvedení žádného právního základu v napadeném rozhodnutí považováno za čistě formální vadu.
- 62 Z toho plyne, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno z důvodu, že v něm není uveden právní základ, na kterém je založeno.

K návrhu na zachování účinků napadeného rozhodnutí

- 63 Rada, podporovaná v tomto ohledu Spojeným královstvím, navrhuje, aby Soudní dvůr v případě, že by napadené rozhodnutí zrušil, zachoval jeho účinky. Komise proti tomuto návrhu nic nenamítala.
- 64 Podle čl. 231 druhého pododstavce ES může Soudní dvůr uvést, považuje-li to za nezbytné, ty účinky zrušeného nařízení, které jsou nadále považovány za zachované. Takové ustanovení lze obdobně použít rovněž na rozhodnutí, pokud existují důležité důvody právní jistoty srovnatelné s těmi, které nastávají v případě zrušení určitých nařízení, které odůvodňují, aby Soudní dvůr použil pravomoc, kterou mu v tomto kontextu svěřuje čl. 231 druhý pododstavec ES (rozsudek ze dne 6. listopadu 2008, Parlament v. Rada, C-155/07, Sb. rozh. s. I-8103, bod 87 a citovaná judikatura).
- 65 Je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí mělo za cíl vypracovat postoj Společenství týkající se některých návrhů, kterými se zabývalo čtrnácté zasedání Konference smluvních stran CITES, která se konala v Haagu ve dnech 3. až 15. června 2007. V tomto ohledu není zpochybňováno, že tento postoj Společenství byl skutečně vyjádřen členskými státy v souladu s napadeným rozhodnutím.

66 Za těchto podmínek je třeba z důvodů právní jistoty zachovat účinky napadeného rozhodnutí, o jehož zrušení je rozhodnuto tímto rozsudkem.

K nákladům řízení

67 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení. Podle odst. 4 prvního pododstavce uvedeného článku Spojené království, které vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník, ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Rady Evropské unie ze dne 24. května 2007 o postoji, který se má jménem Evropského společenství zaujmout, pokud jde o některé návrhy předložené na čtrnáctém zasedání Konference smluvních stran Úmluvy o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (CITES) organizovaném v Haagu (Nizozemsko) ve dnech 3. až 15. června 2007, se zrušuje.**

2) **Účinky zrušeného rozhodnutí zůstanou zachovány.**

- 3) Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.**

- 4) Spojené království Velké Británie a Severního Irska ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy.